

תעניות מאמר שני בסדרה

דוגמא נוספת של חולה שמקבל באופן קבוע טיפול בשל חרדה ודיכאון במינונים משתנים, ועל אף שבתקופה שקדמה לתענית - במקרה זה מדובר בתשעה באב, היה יחסית יציב, אך עדיין היה בתקופת ההסתגלות למינון חדש.

בפנייתו לרב הפוסק ציין שהוא נוטל טיפול נפשי במשך שנים רבות ומרגיש טוב. הרב, עקב חוסר מודעות למורכבות הפסיקה בנושאים הללו, לא בירר האם חלו שינויים במינונים של התרופות ומה היה מצבו מספר שבועות לפני כן, שמתוך כך היה מבין שלא הייתה כאן יציבות אמיתית.

בסופו של דבר החולה הזה הידרדר בצורה משמעותית ביותר, ותקופה מעל שנתיים מיותר לומר שלא צם כל התעניות כולל יום כיפור.

מקרה נוסף של בחור בן ארבע עשרה שלמעשה גופו מכל הבחינות היה מתאים לגיל אחת עשרה, שלא סבל לכאורה משום מחלה, אך המציאות ההלכתית שלו הייתה כמי שאסור לו לצום.

אביו שאל את הפוסק לפי בקשת אימו של הבחור, ונוסח השאלה היה: יש לנו בחור בן ארבע עשרה שהוא נמוך וקטן ואשתי שואלת האם עליו לצום.

הרב הפעם כן שאל איך מרגיש הילד באופן כללי והאם הוא בריא, והתשובה הייתה שהוא בריא, כאשר בעצם הבחור לוקה באיחור בכל

גרמו למקרים קשים עקב חוסר כווד ראש ועיון בבדיקת מצבה של האישה, או העובר לצורך החלטה הלכתית.

נפקא מינה למעשה כמובן חייב להתחלק למסקנות לציבור ולרבנים הפוסקים:

א. לקחת בחשבון את כל הנסיבות לפני קבלת ההחלטה.

ב. להיות "קרציה" ולשאול שאלות נוקבות וברורות וחדות כדי להכיר את מצבו של השואל ובני ביתו.

ג. לא להסתפק בהוכחת המצב על-ידי רופא משפחה בלבד, בפרט כשמדובר במקרים לא שגרתיים, אלא לחפש מומחה עם מבט מקיף ומעמיק וזה כמובן עוד יותר אקטואלי כשמדובר בהחלטות הלכתיות לגבי יום הכיפורים.

המשך המאמר בשבוע הבא
אי"ה.

ההתפתחות הגופנית כשהמצב גובל בחולי והמציאות שבעצם איננו בר חיוב לצום!

הבחור התעלף בצום בזמן התפילה, לא יכול היה ללמוד במשך שבועיים, כמעט לא יצא מהבית. בהמשך סבל מחולשה ממושכת שפגעה בתפקודו ברמת מערכתית למשך מספר שנים וכמובן שלא יכול היה לצום ביום כיפור עד שגופו הגיע בפועל לגיל מעל שלוש עשרה, שהוא היה כבר בן כמעט שש עשרה שנים.

• • •

קיימות דוגמאות קשות יותר, רבות, הקשורות למצב טרום לידתי בשלב זה או אחר, בפרט בנשים הלוקות במחלות אלו או אחרות, או נשים חלשות, או אלו שחוו בעבר סיבוכים. אין ספור מקרים שבהם תענית תשעה באב ואף יום כיפור